

КУБКИ ТАЛАНТІВ ШЛЯХ ДО МРІЇ



СЕРГІЙ ВАСИЛЬЄВ

Одного разу в невеликій кімнаті, в яку ледве пробивалося світло, левітувала дівчина. Її сукня плавно пливла в повітрі, а очі, хоч і були заплющені, але вони не знали сну, адже вона перебувала в глибокій медитації, легко ширяючи над землею. Кімната хоч і була не великою, але здавалася доволі просторою, оскільки була позбавлена надмірностей, а кожен предмет займав своє місце. Лише ліжко виділялося, на якому лежали зім'ята ковдра і багато подушок.

Її тіло жадало спокою на затишному ліжку, але вона залишалася вірною своїй медитативній практиці. Мало хто, якщо взагалі хтось, знав, чим вона займалася. А чи міг хтось узагалі припустити, що люди здатні на такі дива як політ?



Під час медитації вона уявляла себе на різьбленому дерев'яному троні, ручної роботи. Навколо неї розпускалися квіти, зеленіли дерева, а за ними вабила

веселка своїми барвами. Поруч із нею сидів білий пухнастий кролик, затишно влаштувавшись на її розкішній довгій зеленій сукні. У цьому чарівному місці вона відчувала справжню гармонію з природою. А в її руках блищав символ її багатства — золота куля, що випромінює світло своєї магії. У цей момент її блиск пронизував усі куточки її уявного царства, немов зоряне світло, покликане відобразити її внутрішнє багатство і силу. Так, це, безумовно, те місце, куди вона завжди мріяла потрапити, і той стан, який хотіла знайти! Все тут так просторо, свіжо, а квіти оточують її, немов ніжні пухнасті хмаринки. Для чого їй ця земля багатства і достатку? Запитаєте ви. Щоб вона могла подарувати собі та іншим усе, що їм потрібно і бажано. Вона розуміла, що частину цієї потреби вона задовольняє на роботі, на яку їй вже час було вирушати.



Вузькими і звивистими вуличками вона йшла, ступаючи по кам'яній бруківці. Ринкові павільйони, що

розкинули свої намети вздовж шляху, вже приймали перших відвідувачів, а місто кипіло життям, немов мурашник. Пробираючись крізь цей потік людей, вона нарешті досягла магічної крамниці, де їй і належало провести цей яскравий і сонячний день.

Двері крамниці були відчинені, а її колеги вже поглинуті своїми справами. І їй теж настав час зайняти своє місце. У цьому загадковому магазині можна було знайти все: від чарівних зіль і стародавніх артефактів до наймудріших старовинних гримуарів. А в центрі залу височіло величезне дерево, струнке і величне, його вершина пропадала десь у високих стельових склепіннях. Це дерево було живим свідком безлічі співробітників крамниці та відвідувачів, воно стояло тут уже протягом довгих років, спостерігаючи за життям магазину.

— Леві! — окликнув її сивий старець, — сьогодні ми готуватимемо нові зілля, тож чекаю на тебе нагорі в другій половині дня.

— Я зрозуміла вас, Рудольф, буду вчасно! — відповіла вона і взялася за свої обов'язки.

Задзвенів дверний дзвіночок, і в дверях з'явився хлопчик років одинадцяти, зайшовши до крамниці, він із широко відчиненим ротом роздивлявся полиці з артефактами. І його погляд упав на кубки — вони були чарівними, як і все в цій крамниці. Ці кубки дарували талант, але не випадковий, а цілком конкретний на вибір: до музики, цілительства, телепатії. Придбавши такий кубок, піклуючись про нього і плекаючи в ньому талант, можна було стати його володарем. Погляд хлопця зачепив один особливий кубок — із чарівною паличкою. На відміну від інших, цей кубок розкривав талант, про який мріє його володар. Леві, згадала себе в його віці, як вона, так само роздивляючись таланти й не знаходячи їх у собі, хотіла отримати точно такий самий кубок. Однак, вони були дуже дорогими, і вона розуміла, що в хлопчика немає

можливості його купити. Але вона вирішила допомогти, хоча б маленьким жестом.



Леві взяла кубок з полиці і протягнула хлопцеві зі словами:

— Прийде час, і ти зможеш набути таланти, про який мрієш, — усміхнулася вона і додала — А про що саме ти мрієш?

— Я?... Я мрію про те, що колись зможу... — прошепотівши останнє слово, хлопчик вибіг із крамниці.

Леві вражена відповіддю, на якийсь час завмерла разом із кубком у руках. Вона запитала себе: «Чому він хоче саме цей талант і який же тоді талант у мене?». Минуло багато років з того дня, коли вона шукала своє призначення. Вона досі не перестала працювати, поглинаючи нові знання, але все ще перебуває в пошуку.

Але прийшов час допомагати Рудольфу і часу на роздуми не було. Піднявшись на другий поверх до зали, де аромат зілля заповнював повітря, а вершини дерева все ще не було видно, на ній вже чекали чарівник Рудольф і його

напарниця Ельза. Котел стояв на вогні, тож Леві взяла підготовлений для неї список інгредієнтів і почала читати його вголос. А Рудольф і Ельза додавали потрібні інгредієнти в котел, наповнюючи кімнату новими таємничими ароматами. Так минув її день.

Увечері, стоячи на порозі і закриваючи лавку, Леві несподівано огорнув чарівний туман, за яким вона змогла розгледіти колісницю, запряжену двома сріблястими драконами. Колісниця була прикрашена покривалом, на якому сяяли зірки і переливалися, немов на нічному небі. Колісничий-маг був у легкій білій мантиї, тримав у руках магічний жезл і посох, на якому Леві змогла розгледіти руни, раніше невідомі їй. У центрі колісниці розквітла червона квітка, схожа на лотос, з листя якої в бутон зливалися есенції сонця і місяця. Вона не могла відірвати очей від цього чудового видовища.



Маг її помітив, поспіхом спустився з колісниці й поцікавився, чи відчинена крамниця. Без найменшого

коливання Леві знову відчинила двері крамниці і видала все необхідне за списком. Адже це вона вміла робити добре. Маг розплатився, подякував і поспішив на вихід. У цей момент у грудях Леві щось стиснулося, але вона знайшла сили звернутися до нього:

— А... а ви могли б розповісти, як знайшли... як розкрили свій талант? — невпевнено запитала вона.

Маг обернувся і, посміхаючись, відповів:

— Бачила квітку на колісниці?

— Так, — кивнула Леві.

Маг підняв долоню, і над нею спалахнули два маленькі флакони — один сяяв золотистим теплом, інший — холодним сріблом.

— Це есенції сонця і місяця. Окремо вони прекрасні, але замкнуті. — Він підніс флакони ближче, і світло від них відбилосся в очах Леві. — Життя народжується тільки тоді, коли вони зустрічаються. Коли протилежності вирішують не сперечатися, а танцювати разом.

Він зробив паузу і м'яко додав:

— Так і талант. Самотня сила не еволюціонує. Вона немов алхімічний елемент без реакції. Їй потрібен інший, щоб перетворитися... щоб засяяти.

Леві мовчки кивнула. Слова мага ніби осіли десь глибоко всередині. А коли колісниця піднялася в небо, залишивши за собою тонку стежку світла, Леві ще довго стояла біля лавки, дивлячись у той бік, де зникли дракони.

Вона повернулася додому і знову приступила до практики левітації. Відповідь мага не покидала її свідомості: «Життя народжується у зустрічі протилежностей... Самотня сила не еволюціонує...»

— Тобто саме в обміні народжується нова сила? — запитала вона сама себе. — Я весь час практикую і вчуся одна. Не ділюся. Може, саме тому все застигло? А якби поруч був хтось, кому я могла б передати частину свого досвіду... або від кого прийняти щось нове? Хіба це не

стало б реакцією, яка допоможе мені? Раптом те, чого я навчилася, може стати мостом для когось іншого?

З цією думкою вона раптом відчула легкість — немов замок всередині розкрився. Леві усміхнулася і вперше за довгий час відчула тихий спокій. Після цього важливого усвідомлення вона нарешті приземлилася на м'яке, пухнасте ліжко і заснула. У її сні есенції сонця і місяця зливалися в одне живе світло — відбиваючи її власне пробудження.



Настав ранок, і Леві знову вирушила до магічної крамниці. Цього разу, пройшовши той самий шлях до свого місця призначення, вона з цікавістю спостерігала за тим, що відбувається навколо. Вона з цікавістю звертала увагу на те, хто чим займається, які емоції люди переживають у цей момент. Дехто був похмурим і сірим, наче тіні, оповиті власними думками, але траплялися й ті, хто посміхався і випромінював світло навколо себе, як та куля з її візуалізації. Ці усмішки і світло Леві передала

своїм колегам, які тільки починали свій робочий день. Вона вже знала, що навіть незначна доброта може змінити настрій і внести світло в сірі будні.

І ось, вкотре задзвенів дверний дзвіночок, у магічну крамницю увійшов наш юний мрійник. Його погляд, як і раніше, притягували ті самі кубки, до яких він і попрямував, зачарованими очима розглядаючи їх. Але Леві вже знала, що потрібно зробити, вона підійшла до нього з усмішкою і тихенько сказала:

— У мене для тебе дещо є. Пам'ятаєш, ти казав, що хочеш навчитися літати...



Епілог.

Ми одночасно проживаємо кілька життів, ролей, які завжди залишаються всередині нас. Ми буваємо дітьми, які тільки вчаться ходити, лазити по деревах, опановуючи нові навички та підкорюючи вершини. Ми буваємо молодими, закоханими в інших людей або в нашу справу,

віддані своїм пристрастям і цілям. Ми буваємо мудрими старцями, ділячись своїми знаннями і досвідом з оточуючими.

Чимось ми можемо бути корисні іншим, а чимось вони нам, і все це може відбуватися одночасно. Одночасно ми і мудрець, і юний мрійник. Наші життя, подібно до дерева, постійно ростуть і розвиваються, додаючи нові кільця до своєї історії.

Титри.

Дорогий читачу, дякую, що вирушив у цю подорож разом із Леві. Я щиро сподіваюся, що ця історія подарувала тобі натхнення, пробудила нові думки або допомогла поглянути на життя трохи інакше.

Я буду радий, якщо ти продовжиш подорожувати світами, які я створюю. На моєму сайті ти знайдеш ще більше захопливих історій про самопізнання, магію та життя. А щоб залишатися на зв'язку і дізнаватися про нові історії першим, заглядай у мої соцмережі — там завжди знайдеться місце для спілкування і натхнення.

З теплом,
Твій автор — Сергій Васильєв

Контакти:

[Бібліотека фентезі](#)

[Інстаграм](#)

[Фейсбук](#)